

„Iz tajne knjige, o kateri niti predsednik zadruga ničesar vedel ni, se je dognalo, da so vknjižbe v znesku 100.000 K pretrgane in se nadajujejo na straneh 153, 35 do 45 itd ter končajo na strani 53. Polem se te vknjižbe nadajujejo na letakih (lose Blätter), na papirju, ki je iz druge knjige iztrgan. V dotični knjigi, na katere se je pole izrgalo, prilepilo se je druge pole papirja. In tudi na teh polah je sedem točk prečrtanih.“ itd. itd.

Tako delajo slovenski prvaki s svojimi trgovskimi knjigami! Tako se dela v tistih denarnih zavodih slovenskih narodnjakov, ki nimajo oblastnega nadzorstva.

Naravnost sramotne razmere je še omenjeni odlok ces. kr. oblasti razkril. „Zveza slovenskih zadrug“ niti dokazati ne more, da ji je bankrotni „Agro-Merkur“ kaj dolžen. Na vse mogoče načine se je „manipuliralo“, tako da se le čudimo, da tega doslej nikoli odkri ni! Ne vemo, kako boče ta za vse slovensko združništvo velevažna in grozovito sramotna zadeva končala. Na vsak način pa bodoče še večji škandali na dan prišli!

Doživeli smo gorostasne polome slovenskih „konzumov“. In rekli smo, da je teh polomov dvoje krivo: prvi pomanjkanje potrebe teh „konzumov“, drugi pa brezvestnost in nezmožnost njih voditeljev. V par letih so slovenski prvaki na žalost s „konzumi“ pozabili. Prišlo pa je do poloma na Koroskem, pri katerem so tudi slovenski kmetaki groši udeleženi. Prišlo je do škandalov pri raznih slovenskih posojilnicah (v Šoštanju, Celju, Ormožu itd.). In tako gre naprej... **Kadar imajo slovenski narodnjaki tuji slovenski ljudski denar v rokah, takrat so brezvestni in lahkomišelnici do skrajnosti.** Kdor hoče torej svoj prihranjeni denar na zanesljivi način izgubiti, ta naj ga vloži v — slovenske posojilnice...

Ogenj!!

Pri vsaki hiši je treba užgalice. Kupujte in zahtevajte po vseh trgovinah „Štajerske užgalice“. Glavna zaloga: firma brata Slavitsch v Ptuj.

Bolana kraljica.

Naša slika kaže priljubljeno belgijsko kraljico Elizabeto, ki je prišla po smrti kralja Leopolda na prestol in je šele pred kratkim svoj nasopni obisk pri našem cesarju napravila. Kraljica Elizabeta je namreč težko

Königin Elisabeth v. Belgien

obožala in je celo njeno življenje „bilo“ v nevarnosti. Zdravniki zdaj trdijo, da se ji je na bolje obrnilo. Elizabeta je hčerka bavarskega vojvode Karla Teodor in je danes 35 let stara ter ima 4 otrok. Upati je, da okreva.

Schicht Stearin-sveče LEDA

najfinjša vseh mark! Apartni, elegantni zavoj!

Ne rečejo! Ne kadijo!
Ne dišijo! Ne delajo saj!

Gorijo s svetlim, mirnim plamenom. 672

Novice.

Kje so patrioti? Opetovano že smo dokazali, kako veleizdajalske in protiavstrijske smeri zastopa slovensko narodno časopisje. Vkljub najočitnejšim dokazilom so prvaki vedno tajili in se delali za izvrstne avstrijske patriote. No, septembra leta 1908 niso tega svojega patriotizma kazali. Takrat so tulili „živio Srbijo“ in sezigali cesarske zastave. Pljuvali so na avstrijske vojake in metali nanje kamenje, tako da so morali ti naposled streljati. Pri temu sta bila dva mlada zapeljana fantiča ustreljena. Nesreča je huda in jo je obžalovati; ali kdo je bil kriv? Ko bi prvaki skoraj celi teden svoje nesramne gonje ne uganjali, bi tudi ne bi prišlo do izgrediv. Smešno pa je, ako se ustreljena dva fanta elavi zdaj za „narodna junaka“, ki sta baje „padla v boju za slovenstvo“. Gola resnica je, da sta bila ustreljena v tisti gneči, ki je na c. kr. vojake kamenje metala. To nima z „narodnostjo“ in s „slovenstvom“ prav nič opraviti... No, prvaki potrebujejo nekako agitacijsko sredstvo. Zato zdaj že več kot dve leti trobijo pesen o narodnjakem „junaštvu“ ustreljenih mladečev. Namesto da bi se prvaki sramovali, da so fantiče v smrt nabujkali, razširjajo gonjo naprej. Tako so pričeli nabirati denar, da bi ustreljenima postavili spomenik. Tudi slovenski c. kr. državni uradniki so v ta namen denar prispevali in nabirali. No, vlada je bila vendar tako pogumna, da je prepovedala, ta spomenik z izizvalnim napisom postaviti. Na celem svetu bi vsaka vlada ednako nastopala. Kajti to vendar ne gre, da bi se na avstrijskih tleh proslavljalo ljudi, ki so bili od avstrijskih vojakov valed pouličnega upora ustreljeni. To ne gre, da bi se na spomenikih proslavljalo zločin ustaje in veleizdaje! Prvakom pa je ta prepoved zopet dala priložnost za hojskanje. In nakrat je sprožil nekdo v „narodnem“ časopisju modro misel, da naj se dotični spomenik v — Belgradu postavi! Človek se za glavo prime in se vpraša; ako so slovenski narodnjaki že v resnici protiavstrijskega mišljenja, zakaj so potem še tako grozovito neumni, da svojega veleizdajstva niti skrivati ne znajo?! Vsak otrok vendar ve, da bi bil slovenski spomenik v Belgradu le nekako zbirališče za protiavstrijske demonstracije. Prvi in zadnji klic pri temu spomeniku bi bil: Proč z Avstrijo! To je gotovo!... Po našem mnenju bi bil skrajni čas, da bi vlada enkrat ljubljanskim arhobilom jerke postrigla. Saj so ti hujskači večidel le poulični postopači, katerih se pošteno ljudstvo itak izogiba. Metljo sem in pomesti smeti!

Vozne olajšave za deleiskajoče delavce. Železnično ministerstvo je sprejelo določila, ki nameravajo delavcem, kateri so po od železnice priznanem deloposredovalnem uradu dobili delo, priznati polovico vozne cene v III. razredu osebnih in mešanih vlakov pri vožnjah v oddaljenosti nad 50 km. Kot javni ali občekoristni deloposredovalni uradi v zmislu navedene tarifne postavke, katerim se priznava pravica izdajati izkaze v zahtevo navedene olajšave, se upoštevajo naslednji: a) Vsi javni, to je od javnopravnih korporacij urejeni in opravljeni deloposredovalni uradi, torej posebno oni, katere vzdržuje dežela, okraj, občina, trgovska in obrtniška zbornica, obrtna zadruga, obrtnozadruga zveza, rudniška zadruga ali kmetijska zadruga. b) Vsi drugi občekoristni, to je deloposredovalni uradi, kateri ne iščejo zasluzka, posebno deloposredovalni uradi, katere vzdržujejo kmetijska društva, deloposredovalna društva, dobredelna društva, delodajalska in delavska strokovna društva, oni strokovnih društev v kolikor se v večjem obsegu pečajo s posredovanjem dela in tako obenem nastrezajo potrebščini celotne obrtniške panoge. Deloposredovalni uradi, kateri hočejo dobiti od

železnice to priznanje, se imajo tozadevno potom dotičnega deželnega oblastva (rudarskega glavarstva) z opremljeno prošnjo obrniti do ravnateljstva one državne železnice, v koje okolišu se nahaja sedež dotičnega posredovalnega urada.

Mohorjeva družba je neka tercijska organizacija, ki so jo politični duhovniki v ta namen ustanovili, da bi slovensko ljudstvo še bolj ponemumili. In z znanim klerikalnim nasiljem so dobili 85.789 oseb in so vzeli tej množici v preteklem letu čez 219.000 iz žepa. Za svoj krvavo zasluženi denar pa dobijo obžalovanja vredni Mahorjani nekaj starih molitvenikov, jokavih povesti in koledar. Zanimivo je, da se dela Mohorjeva družba vedno za nepolitično. V resnici pa je zlasti v zadnjem času pričela širiti znano panslavistično gonjo. Značilno je n. p. da prinaša v sedanjem svojem koledarju sliko župana Miklavčiča na Blatu. Ta zasloveli „junak“ napravil je namreč na celovškem kolodvoru nesramne škanđale, zalaz so ga policaji vtaknili pod ključ. In zdaj ga imajo Mahorjani za nekakega svetnika! Tudi slika pokojnega pesnika in kaplana dr. Medveda prinašajo. V življenju so pa duhovniški „sobrat“ tega moža napadali in blatili, kakor pesnika Gregorčiča. V vsakem članku Mohorjevega koledarja diha strupeno sovražstvo proti Nemcem. Čudno je vsled tega, da je pokrovitelj Mohorjeve družbe nemški knezoškof dr. Kahn! Zakaj ni ljubljanski knezoškof dr. Jeglič kot rojen Slovenec pokrovitelj? Pač zato, da se tudi nemške duhovnike prisili v agitacijo za „Mohorjevo družbo“!... Pravi izraz politične nestrpnosti duhovščine je ta pobožna „Mohorjeva družba“. V odboru sedijo sledeči duhovniki: šk. kancelar Vidovič, katehet Hutter, monsignore Podgorc, prof. Apih, prefekt dr. Cukala, kaplan dr. Ehrlich, profesor dr. Sket, spovednik uršulink Zeichen in — znanj hujskač advokat dr. Brejc. Takšna je torej ta „pobožna“ in „nepolitična“ „Mohorjeva družba“. In revno slovensko ljudstvo ji znosi vsako leto skoraj ¼ milijona kron skrupaj...

Dobre srce pa imajo slovensko-narodni voditelji, — to ve danes že vsak abecedar. Koliko kmetov je že obogatelo iz smih denarjev, ki so jih porazdelili slovenski voditelji!... Zadnjič je bilo v „Slovenskem narodu“ čitati, da je bivši ljubljanski župan Ivan Hribar „v narodne namene“ 500 kron daroval. Vsi listi so bili polni same hvale in nekateri slovenski narodnjaki so imeli tudi polne hlače od semega navdušenja. Ali zdaj se je izvedelo, da se je dotičnih 500 K porabilo za tiskovne troške neke knjižice, ki se je tiskala v nemškem jeziku, da bi od cesarja nepotrjenega Hribarja v javnosti oprala. Tako izgleda velikodušnost slovenskih voditeljev. Vkljub svoji narodni zagriženosti izdajajo nemške knjižice. In Ivan Hribar plačuje te knjižice, ker kujejo NJEGA v deveta nebesa.

Iz Spodnje-Stajerskega.

„Grešnik, trdi grešnik si, ljubi Štajerc“, — tako je rekel zadnji naš prijatelj Tebničmar; potem je zalaputnil vrata in se vadel na uredniški koš. Vzel je kos cigare in pihnil dim pod nos našega ponižnega urednika, ki še ni nobene vodice skali. — „Veš kaj, Tebničmar“, je rekel urednik, „jaz imam mnogo dela; kaj ko bi me zdaj pri miru pustil in bi se zvečer sešla?“ — „Dobro“, pravi Tebničmar; „kje pa? Jaz zahajam le v narodnih oštarijah. Ali greva k Slavinecu?“ — „Ne, ta je tudi agent in preje, ko bi mislil, bi te zavaroval. Potem bi bil zavarovan in bi moral plačati. Kajti „früh-runga“ je vrag!“ — „Pa vino ima dobro; nekateri pravijo, da ni nič vode zraven. Bog že ve!“ Odkar Nemci več k Slavinecu ne hodijo, ima vino vse drugačno farbo. Drava ni daleč, ali Slavinec pravi, da Drava v njegov klet ne pride.“ — „Ti znaš lepo peti, ali k Slavinecu ne grem. On pije več kot njegovi gosti.“ — Tebničmar se je malo zamislil; potem pa je rekel: „Pa pojdiva k Mahoriču!“ — Naš urednik je vstal in rekel: „Veš kaj, Tebničmar, Mahorič je fejt dečko in poleg tega je oženjen in poleg tega nosi njegova žena hlače in poleg tega ima Mahorič to napako, da ne sliši in ne vidi nič. Ako hazardirajo pri eni mizi, potem sedi Mahorič pri drugi mizi in ne vidi nič. Možu bomo špeglje kupili, da opazi špilavce. Niti toliko ne vidi, da bi krčmarske postave poznal.“